

opusdei.org

**”Jag har världens
underbaraste
arbete: att lära
andra att leva”**

Carmens mobiltelefon ringer ofta. Hon svarar alltid med ett leende i ansiktet. Hon är lärare och ger ett hängivet liv åt utbildningen av pojkar och flickor mellan 6 och 14 år i den statliga skolan.

2011-11-15

Carmen uppmuntrar till att använda några magiska ord, som ”var snäll

och” och ”tack”, därför att hon är övertygad om att undervisa inte bara består i att förmedla kunskaper utan i att lära ut att leva. Hon tycker att det verkliga framsteget består i att inpränta i alla en önskan att bli en bättre människa, och det är vad hon söker att praktisera innanför och utanför klassrummet.

Hon är mycket lycklig över att ha mött Opus Dei mycket tidigt i sitt liv och över den mänskliga och kristna undervisningen hon fått där, ”eftersom den stärkt min personlighet, undervisningen jag hade fått i min familj, och har fört mig in i min yrkesvärld med säkra steg”

Varje dag kommer Carmen, liksom många andra lärare på lågstadiet, till skolan och hälsar på föräldrarna till eleverna eller kolleger som hon träffar, medan hon beger sig till klassrummet. På rasten även under

dagen då hon inte går ut för att vakta, uppmärksammar hon allt som händer på gården: ”där iakttar du eleven ur en annan synvinkel och kan hjälpa eller tala med honom eller henne ofta . Du kan klara ut mycket som inte är betydelsefullt, men som skulle kunna såra dem eller inkapslas i deras inre.”

Att skapa en atmosfär för arbete och respekt

Denna kvinna, som bestämt sig för ett liv som ägnas åt undervisning, vet, att det första av allt är att leva så som hon säger till eleverna. ”Att ta första steget är en god vana, med tanke på det undervisningsprojekt som vi vill förverkliga. Om du säger till barnet att det inte får skrika, kan du inte skrika; om du ber dem att vara punktliga, kan du inte komma för sent, och om sedan något skulle behöva ske, är det viktigt att säga förlåt till dem.”

I denna uppgift har hon alltid försökt involvera föräldrarna: ”jag har erbjudit dem min vänskap och min tid och förklarat mitt undervisningsprojekt från första sammanträdet. Jag gör skillnad på vad som är information och utbildning. Jag gör det på sådant sätt att de skall veta att deras barn kommer till skolan för att bli bättre personer, annars misslyckas vi.”

Tillsammans med att räkna och skriva, med engelska och gymnastik och undervisning är ”både uthållighet och skapande av en atmosfär av arbete och respekt oundvikliga, så att eleverna själva förstår fördelarna i detta sätt att arbeta, de lär sig mer, känner sig mer tillfreds”. Hur uppnår man allt detta? ”Genom att låta barnen ta del av mina mål: jag ger dem öppna förslag och inbjuder dem att göra dem till egna, jag låter dem se att den sociala förmågan framför andra är samtal.”

En liten mycket speciell bildram

Samtala med föräldrarna, med lärarna, med eleverna, så att alla arbetar i samma riktning; ett samtal som kräver att man är öppen för andras synpunkter. ”Opus Dei har hjälpt mig mycket i mitt liv, främst av allt att se den positiva sidan av saken och att lyssna. Även att älska varje person för dess egen skull.”

För att fylla detta behov ägnar hon sig åt alla, även åt de svåra eleverna: ”Jag hade en elev som kom från en splittrad familj och som hade stora behov av ömhet. Han skapade ständigt nya problem i klassrummet och utanför. Jag begärde hjälp och intresserade alla andra lärare och skolråd och alla stödde mig. Sedan började jag märka några framsteg i hans anpassning: han lekte med de andra och respekterade spelets regler, han började känna sig omtyckt av kamraterna. Så

småningom såg vi framsteg. När han kom tillbaka från lovet, gav han mig en liten bildram på vilken han hade skrivit: ”Tack för din vänskap”.

Denna historia slutade helt oväntat: pojken kom inte längre till skolan. Jag visste, att jag inte skulle förändrat denna elev, men jag är glad, därför att jag alltid har hjälpt honom. Denne pojke har gjort klassen mycket gott, därför att han hjälpt eleverna att uppskatta allt de hade men inte denna kamrat. Han har fått dem att mogna som personer och att tänka på andra. Det har blivit vad hans kamrater vunnit och som de på inget annat sätt hade kunnat vinna.

Ett projekt för att förbättra den statliga skolan.

Det visar sig, att Carmen finner sig inte i att misslyckas. Hon värdesätter sina yrkesår med ett leende: ”Jag beklagar, att jag inte förstod att arbeta bättre i början, när jag inte

hade erfarenhet. Jag älskar ett yrke som hos mig har förbättrat förmågan att tjäna och att älska”.

Hon är belåten att arbeta i en statlig skola, utan att dölja att det är svårt. ”Mellan lärarna är det ett «mänskligt material» – som man brukar säga – av stort värde, som emellertid är lite missmodigt på grund av undervisningssystemet; det är ett överflöd av byråkrati. Lärarens auktoritet har inte tillräckligt stöd. Jag måste hålla fast vid ett projekt att förbättra den statliga skolan: jag försöker att spruta in syre för att motivera mina kolleger. Jag hoppas kunna hjälpa till att förbättra situationen.”